

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně: **K. B.**, narozená dne X
státní příslušnost X
bez doložené doručovací adresy
zastoupena advokátem Mgr. et Mgr. Václavem Klepšem
sídlem Havlíčkovo náměstí 189/2, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1643/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2021 č. j. MV-90800-10/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný změnil výrok rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „*ministerstvo*“) ze dne 6. 5. 2021 č. j. OAM-23098-10/ZM-2021, o nesplnění podmínek stanovených zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*ZPC*“), pro změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení držitele zaměstnanecké karty nebo pro jeho zaměstnávání u dalšího zaměstnavatele nebo na další pracovní pozici, tak, že zastavil správní

řízení o oznámení žalobkyně jako držitelky zaměstnanecké karty o změně zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo o zaměstnání na další pracovní pozici u stejného nebo dalšího zaměstnavatele nebo na další pracovní pozici (dále též „*oznámení*“), podle § 66 odst. 1 písm. f) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“), neboť zaniklo právo, jehož se řízení týkalo.

2. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti.
3. Podle cizineckého informačního systému pobývala žalobkyně, tehdy účastnice řízení, na území České republiky ode dne 11. 4. 2019 do dne 10. 4. 2021 v kategorii pobytu dlouhodobý za účelem vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 ZPC.
4. Dne 6. 4. 2021 bylo ministerstvu doručeno oznámení, tj. úřední tiskopis oznámení účastnice řízení jako držitelky zaměstnanecké karty o změně zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 ZPC, v českém a anglickém jazyce, kde je na str. 3 pod bodem 9. 2. uvedeno: „*Oznámení vyplňte ve všech jeho rubrikách a přiložte k němu všechny shora uvedené náležitosti. K pozdějším doplněním nemusí být přihlédnuto*“. K oznámení byla připojena nabídka z centrální evidence volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty k místu číslo 15 348 040 729, dále čtyřstránková pracovní smlouva ze dne 19. 3. 2021 se zaměstnavatelem společností WBA s.r.o., IČ: 07622121 (dále též „*zaměstnavatel*“), podle níž má účastnice řízení pracovat u zaměstnavatele na pracovní pozici obchodní zástupce s místem výkonu práce v Praze a Horoměřicích ode dne 1. 4. 2021, a s měsíční hrubou mzdou 15 200 Kč, a úřední tiskopis prohlášení zaměstnavatele o odborné způsobilosti cizince k výkonu požadovaného zaměstnání.
5. Dne 7. 4. 2021 účastnice řízení doplnila úřední tiskopis oznámení tím, že předložila v pořadí druhou pracovní smlouvu se jmenovaným zaměstnavatelem, dvoustránkovou a v kopii, z totožného data vyhotovení jako je výše uvedená pracovní smlouva, tedy ze dne 19. 3. 2021, ale viditelně jiného obsahu, podle ní nejmenovaný zaměstnanec označený bytem, datem narození, místem narození a státní příslušností, se shodným zaměstnavatelem uzavřel pracovní smlouvu na pracovní pozici obchodní zástupce s místem výkonu práce již toliko v Praze, ale ode dne 1. 5. 2021 a vyšší mzdou 25 000 Kč. Na této kopii pracovní smlouvy má zástupce zaměstnavatele ověřen svůj podpis dne 6. 4. 2021. Dále byla připojena kopie písemnosti na hlavičkovém papíře společnosti TABELLA s.r.o., IČ: 05005752 (dále též „*TABELLA*“), ze dne 1. 2. 2021, podle které jmenovaná společnost ukončila s účastnicí řízení pracovní poměr (podle pracovní smlouvy ze dne 9. 11. 2020) ve zkušební době ke dni 1. 2. 2021 podle § 66 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*ZP*“); tato písemnost je podepsaná společností TABELLA i účastnicí řízení, že písemnost převzala. Dále je připojeno prohlášení jednatelky zaměstnavatele, že má zájem zaměstnat účastnici řízení na pracovní pozici obchodní zástupce, v březnu 2021 rodina jednatelky byla v karanténě, s lékařským potvrzením ze dne 8. 3. 2021 o prodělání onemocnění COVID-19 a izolaci jednatelky ode dne 25. 2. 2021 do dne 7. 3. 2021.
6. Dne 20. 4. 2021 bylo účastnici řízení doručeno sdělení ministerstva o nesplnění podmínek ze dne 15. 4. 2021 č. j. OAM-23098-6/ZM-2021 stanovených ZPC pro změnu zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 a 8 ZPC, jelikož nepředložila k oznámení doklad prokazující, že její dosavadní pracovněprávní vztah trvá či ke kterému dni skončil; a dále podle údajů v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty k místu číslo 15 348 040 729 má být místem výkonu práce Praha, nikoli Praha a Horoměřice. Na

oznámení, které nesplňuje podmínky § 42g odst. 7 a 8 ZPC se hledí, jako by nebylo učiněno, proto podle § 42g odst. 9 ZPC se na oznámení hledí jako by nebylo učiněno.

7. Usnesením ministerstva ze dne 6. 5. 2021 č. j. OAM-23098-9/ZM-2021 bylo sdělení o nesplnění podmínek ze dne 15. 4. 2021 č. j. OAM-23098-6/ZM-2021 zrušeno podle § 156 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. s účinky ke dni vydání sdělení o nesplnění podmínek. V odůvodnění ministerstvo konstatovalo, že účastnice řízení před vydáním zrušovaného usnesení doložila zákonné náležitosti oznámení o změně zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty, v důsledku administrativní chyby k nim nebylo přihlédnuto.
8. Podle usnesením ministerstva ze dne 6. 5. 2021 č. j. OAM-23098-10/ZM-2021 (v daném případě to je rozhodnutí správního orgánu I. stupně) bylo účastnici řízení sděleno nesplnění podmínek stanovených ZPC pro změnu zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 a 8 ZPC, jelikož účastnice řízení na území pobývala na základě zaměstnanecké karty s platností do 10. 4. 2021 a oznámení o změně zaměstnavatele doručila ministerstvu dne 6. 4. 2021. Přitom z písemnosti doložené dne 7. 4. 2021 vyplývá, že pracovní poměr u společnosti TABELLA jí skončil dne 1. 2. 2021. Jelikož podle § 63 odst. 1 ZPC platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovní právní vztah podle § 42 odst. 2 písm. b) ZPC na pracovní pozici, na níž byla zaměstnanecká karta vydána, zaměstnanecká karta jí proto zanikla dnem 2. 4. 2021. Poté účastnice řízení již nebyla oprávněna oznámit ministerstvu změnu, doba platnosti zaměstnanecké karty podle § 63 odst. 1 ZPC jí již uplynula. Ačkoli oznámení bylo podáno k poštovní přepravě dne 1. 4. 2021, ministerstvu bylo doručeno po lhůtě dne 6. 4. 2021. Proti tomuto rozhodnutí účastnice řízení dne 25. 5. 2021 podala odvolání. Poté dne 17. 6. 2021 účastnice řízení zaslala ministerstvu potvrzení společnosti TABELLA ze dne 8. 6. 2021, že písemnost o ukončení pracovního poměru ke dni 1. 2. 2021 účastnice řízení převzala dne 2. 2. 2021.
9. Napadeným rozhodnutím (ze dne 5. 8. 2021 č. j. MV-90800-10/SO-2021) žalovaný změnil výrok usnesení ministerstva ze dne 6. 5. 2021 č. j. OAM-23098-10/ZM-2021 tak, že správní řízení o oznámení účastnice řízení o změně zaměstnavatele zastavil podle § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu, jelikož zaniklo právo, jehož se řízení týkalo. V odůvodnění uvádí, že ministerstvo ve svém usnesení (ze dne 6. 5. 2021 č. j. OAM-23098-10/ZM-2021) vycházelo z podkladů dodaných účastnicí řízení, a to z písemnosti společnosti TABELLA ze dne 1. 2. 2021 o zrušení pracovního poměru, na kterém je podpis účastnice řízení i zaměstnavatele dne 1. 2. 2021. Účastnice řízení v průběhu odvolacího řízení potvrzením jmenované společnosti ze dne 8. 6. 2021 doložila, že výpověď z pracovního poměru ze dne 1. 2. 2021 převzala dne 2. 2. 2021. S ohledem na nově doložený doklad žalovaný konstatuje, že pracovní poměr účastnice řízení u zaměstnavatele TABELLA skončil dnem 2. 2. 2021. Toto potvrzení společnosti TABELLA ze dne 8. 6. 2021 je nutné považovat za novou skutečnost ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, a tvrzení z něj vyplývající neměla účastnice řízení v průběhu správního řízení možnost uplatnit. Jelikož pracovní právní vztah účastnice řízení u společnosti TABELLA skončil ke dni 2. 2. 2021, doba uvedená v § 63 odst. 1 ZPC uplynula dne 3. 4. 2021. Tento den byl posledním den, kdy účastnice řízení mohla oznámit změnu zaměstnavatele ministerstvu. Oznámení bylo ministerstvu zasláno prostřednictvím poštovních služeb dne 1. 4. 2021, ale doručeno mu bylo dne 6. 4. 2021. Podle § 42g odst. 7 ZPC vyplývá povinnost cizince oznámit ministerstvu změnu zaměstnavatele. Jelikož ZPC neobsahuje speciální právní úpravu, je třeba vycházet z § 37 odst. 5 správního řádu, tedy, že podání bylo učiněno v den, kdy došlo správnímu orgánu. V době, kdy oznámení došlo ministerstvu, dne 6. 4. 2021, zaměstnanecká karta účastnice řízení již zanikla ze zákona, byl

proto naplněn důvod podle § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu. V tomto směru žalovaný proto výrok usnesením ministerstva ze dne 6. 5. 2021 č. j. OAM-23098-10/ZM-2021 změnil.

10. Žalobkyně proti napadenému rozhodnutí brojí podanou žalobou. Uplatněné námitky lze rozdělit do následujících žalobních bodů.
11. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá, že oznámení ministerstvu učinila včas, jelikož dne 1. 4. 2021, což bylo před koncem 60 denní doby uvedené v § 63 odst. 1 ZPC, oznámení prostřednictvím poštovní přepravy zaslala ministerstvu, kterému bylo doručeno dne 6. 4. 2021 (po Velikonocích). Podle žalobkyně je třeba aplikovat pravidla počítání lhůt podle § 40 správního řádu, podle nich bylo oznámení podáno včas. Je rozhodné datum odeslání, kdy skončení lhůty proto proběhlo v nejbližší pracovní den. K počítání lhůt žalobkyně odkazuje na nálezy Ústavního soudu II. ÚS 157/03 a rozsudek Nejvyššího správního soudu 9 As 55/2009-45. Nesouhlasí se žalovaným, že **správní řízení bylo zahájeno podáním oznámení** podle § 37 odst. 5 správního řádu. Podle § 63 odst. 1 ZPC údaj *60 dnů* od skončení pracovního poměru je časový interval, v něm držitel zaměstnanecké karty musí něco vykonat (oznámit změnu zaměstnavatele), aby nenastal předpokládaný následek skončení platnosti zaměstnanecké karty. Podle žalobkyně jde dle právní teorie o *lhůtu*. Ve smyslu zásad *in dubio pro libertate*, resp. *in dubio mitius*, *v případě pochybností by mělo být postupováno ve prospěch žalobkyně. Jestliže správní orgány* měly možnost vyhodnotit údaj *60 dnů* za lhůtu či použít principy pro počítání lhůt, měly tak učinit. K námitce ohledně epidemie koronaviru, kdy ministerstvo informovalo, že podání není možné učinit osobně a doklady je třeba zaslat poštou, a žalovaný tvrdí, že takový pokyn nebyl prokázán, s tímto tvrzením žalobkyně nesouhlasí. Uvádí, že z internetových stránek ministerstva (ze dne 16. 11. 2020) vyplývá přístup ministerstva, který existoval v průběhu nouzového stavu. Konkrétní data, kdy a za jakým účelem bylo ministerstvo přístupné, by správním orgánům měla být známa z úřední činnosti. Ministerstvo v té době neumožňovalo osobní podání, a pokud umožňovalo, pak navzdory zveřejněným pokynům. Pokud je vylučována aplikace pravidel pro počítání lhůt, při zaslání oznámení poštou by mohlo dojít ke zhoršení postavení žalobkyně. Jestliže žalovaný odkazuje na judikaturu, podle které není dána závaznost obecných informací zveřejněných na internetu, informace ohledně dostupnosti ministerstva nelze označit za informace obecné, protože řeší konkrétní situaci a neinterpretují zákon. Odkaz žalované na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019 č. j. 6 As 126/2019-21 nepovažuje žalobkyně za relevantní.
12. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně poukazuje na otázku přiměřenosti. V daném případě nenamítá zásah do rodinného života, nýbrž poukazuje na to, v republice pobývá 7 let a perspektivu trvalého pobytu nepovažuje za zanedbatelnou; přitom předmětné řízení má za čistě administrativní záležitost a údajné pozdní podání oznámení, spojené s interpretací zákona, jehož znění nerespektuje základní pojmy teorie práva, považuje za riziko ohrožení veřejného pořádku.
13. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně uvádí, že i kdyby oznámení učinila pozdě, pak ust. § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu by nemohlo být aplikováno. Pokud žalovaný tvrdí, že zaniklo právo, jehož se řízení týká, měl řízení zastavit ke dni, kdy se o zániku práva dozvěděl (resp. kdy se o něm dozvědělo ministerstvo). Žalobkyni se jeví vhodnější užití ustanovení o zastavení řízení pro zjevnou právní nepřípustnost žádosti (jestliže bylo žádáno o změnu zaměstnavatele ze strany cizince, který není držitelem zaměstnanecké karty). Konstatuje, že držitelům zaměstnaneckých karet byla upřena oprávnění vyplývající ze správního řízení, proto podle ZPC ani nebyla podávána žádost, jen oznámení.

14. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ji navrhl jako nedůvodnou zamítnout. *K prvnímu žalobnímu bodu* uvedl, že odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010 č. j. 9 As 55/2009 nepovažuje za příhodný, a odkázal zejména na str. 8-11 napadené rozhodnutí, kde se námitkami žalobkyně zabýval. V projednávaném případě právní úprava neposkytovala možnost dvojího výkladu. ZPC za subsidiárního užití správního řádu jednoznačně odpovídá na otázku, jak je nutné časový úsek vymezený v § 63 odst. 1 ZPC posuzovat. Ust. § 63 odst. 3 ZPC stanoví, že k zániku zaměstnanecké karty cizince nedojde v případě, kdy cizinec v 60denní době od skončení pracovněprávního vztahu, ve kterém mohl být zaměstnán, učiní oznámení podle § 42g odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., tj. podání ve smyslu § 37 správního řádu, přičemž toto je účinně učiněno až ve chvíli, kdy se dostane do dispozice správního orgánu. Je zřejmé, že v projednávaném případě není zapotřebí vyplnit mezery v zákonných ustanoveních, neboť tyto se zde nenachází. V případě žalobkyně nedošlo k zachování lhůty uvedené v § 63 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. v důsledku aplikace § 40 správního řádu upravující počítání času, tento procesní institut je aplikovatelný v případě již zahájeno správního řízení. Pokud by zákonodárce měl v úmyslu aplikaci tohoto pravidla i v případě učinění oznámení podle § 42g odst. 7 ZPC dovolit, výslovně by danou výjimku do zákona uvedl (viz např. § 47 odst. 12 ZPC). Žalovaný uvádí, že s odkazem na znalost praxe ministerstva, které na svých internetových stránkách doporučovalo (nikoli nařizovalo) činit podání prostřednictvím provozovatele poštovních služeb či obdobným způsobem, není mu známa skutečnost, že by cizincům v případě oznámení podle § 42g odst. 7 ZPC byl zakázán vstup na pracoviště ministerstva. Ohledně epidemiologické situace žalovaný uvedl, že v daném případě se nejedná o situaci neočekávanou. S určitými omezeními státní instituce fungují již více než 1 rok (v případě podání žalobkyně). Žalobkyně tak měla legitimně předpokládat, že její podání může být spojeno s určitými omezeními, své jednání měla tomuto přizpůsobit. Žalovaný připomíná, že žalobkyně pracovní smlouvu s nově požadovaným zaměstnavatelem uzavřela již dne 19. 3. 2021, měla tudíž dostatek času učinit oznámení o změně zaměstnavatele ve lhůtě podle § 63 odst. 1 ZPC i za užití jiného než osobního podání. Byť žalobkyně nesouhlasí, že odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019 č. j. 6 As 126/2019-21, který se zaměřuje na vymezení právních důsledků spojených s předáním podání provozovateli poštovních služeb a doručením podání správnímu orgánu, není na její případ přílehlavý, podle žalovaného závěry učiněné v citovaném rozsudku obecně popisují důsledky podání učiněné prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.
15. *Ke druhému žalobnímu bodu* žalovaný uvádí, že v případě žalobkyně byla přiměřenost dopadů žalovaného rozhodnutí do jejího života posouzena, přičemž napadené rozhodnutí toliko konstatuje následky, k nimž došlo ze zákona (tj. zánik zaměstnanecké karty). Správní řízení v daném případě bylo ukončeno procesním rozhodnutím, jež ve svém důsledku může být nepřiměřeným pouze ve zcela výjimečných případech, což případ žalobkyně s ohledem na její tvrzení není.
16. *Ke třetímu žalobnímu bodu* žalovaný konstatuje, že zánik zaměstnanecké karty žalobkyně byl zjištěn při posouzení předložených dokladů, zejm. o skončení dosavadního pracovněprávního vztahu, pro který byla žalobkyni zaměstnanecká karta vydána. S ohledem na tuto skutečnost se žalovanému jeví za příhodnější zastavit správní řízení podle § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu. I kdyby bylo soudem shledáno pochybení při aplikaci důvodu ohledně zastavení správního řízení, pak případné pochybení nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí jako celku, neboť závěr, že došlo k zániku zaměstnanecké karty žalobkyně ze zákona, by zůstal nezměněný, a došlo by ke stejnému ukončení správního

řízení, tj. vydáním procesního rozhodnutí. K porušení základních zásad správního řízení v dané věci nedošlo.

17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
18. O věci samé soud rozhodl bez nařízení jednání, žalobkyně po řádném poučení soudem ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřila, s takovým postupem souhlasila proto konkludentně (§ 51 s. ř. s.), žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání. Soud žalobu neshledal důvodnou.
19. Meritem sporu uplatněným *v prvním žalobním bodu* je otázka, zda žalobkyně tím, že podala oznámení o změně zaměstnavatele dne 1. 4. 2021 prostřednictvím poštovní přepravy, které bylo doručeno ministerstvu dne 6. 4. 2021, postupovala v souladu s ust. § 63 odst. 1, 3 ZPC.
20. Podle § 63 odst. 1 ZPC v rozhodném znění *platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 až 10; to neplatí, pokud se jedná o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti.*
21. Podle § 63 odst. 3 ZPC v rozhodném znění *odstavec 1 se nepoužije, jestliže cizinec před uplynutím doby uvedené v odstavci 1 učiní oznámení podle § 42g odst. 7 nebo podá žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem v souladu s podmínkami stanovenými tímto zákonem.*
22. Podle § 42g odst. 7 ZPC v rozhodném znění *změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 povinen oznámit ministerstvu nejméně 30 dnů před takovou změnou. Změnit zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty oprávněn nejdříve 6 měsíců od právní moci rozhodnutí o vydání zaměstnanecké karty; to neplatí v případě rozvázání pracovního poměru cizince výpovědí z některého z důvodů uvedených v § 52 písm. a) až e) zákoníku práce, dohodou z těchto důvodů anebo okamžitým zrušením podle § 56 zákoníku práce nebo zrušením pracovního poměru zaměstnavatelem ve zkušební době a pokud cizinec tyto důvody současně s oznámením prokáže. Držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 dále není oprávněn změnit zaměstnavatele nebo nastoupit na pracovní pozici, bude-li budoucím zaměstnavatelem agentura práce. Držitel zaměstnanecké karty, který na území přicestoval na základě vládou schváleného programu, je oprávněn změnit zaměstnavatele nejdříve po uplynutí doby, na kterou byla tato zaměstnanecká karta vydána; to neplatí, pokud dřívější změnu zaměstnavatele umožňují podmínky vládou schváleného programu, na jehož základě držitel zaměstnanecké karty na území přicestoval. Držitel zaměstnanecké karty dále není oprávněn oznámit změnu zaměstnavatele po uplynutí doby uvedené v § 63 odst. 1.*
23. Podle § 42g odst. 8 ZPC v rozhodném znění *oznámení podle odstavce 7 se podává na k tomu určeném úředním tiskopisu, kde je cizinec povinen uvést jméno, příjmení, datum narození, státní příslušnost, požadovanou změnu, název budoucího zaměstnavatele, telefonní číslo na budoucího zaměstnavatele, informace, zda jsou dosavadní a budoucí zaměstnavatelé účastníky vládou schváleného programu, údaje k nové volné pracovní pozici vedené podle zákona o zaměstnanosti v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty v*

rozsahu tiskopisu a přesné datum, ke kterému změna nastane. Dále je povinen k oznámení předložit doklad prokazující, že jeho dosavadní pracovněprávní vztah trvá, nebo doklad prokazující, ke kterému dni tento vztah skončil, pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti nebo smlouvu o smlouvě budoucí, ze které je patrné, že je uzavřena na v oznámení uvedenou pracovní pozici, která je uvedena v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty, a prohlášení budoucího zaměstnavatele, že má cizinec odbornou způsobilost pro výkon požadovaného zaměstnání podle odstavce 2 písm. c). Pracovní smlouva, dohoda o pracovní činnosti nebo smlouva o smlouvě budoucí musí splňovat podmínky uvedené v odstavci 2; to neplatí, jedná-li se o oznámení změny zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele.

24. V daném případě strany nespouj, že žalobkyni byl ukončen pracovní poměr u společnosti TABELLA ke dni 1. 2. 2021, ani že písemnost o tom si žalobkyně převzala dne 2. 2. 2021 (podle potvrzení ze dne 8. 6. 2021 – viz shora). Platnost zaměstnanecké karty podle § 63 odst. 1 ZPC, pokud by nebyla dotčena změnou, by zanikla v sobotu dne 3. 4. 2021. Uvedené datum, tedy den 3. 4. 2021, rovněž není předmětem sporu. Dále strany ani nespouj, že oznámení o změně zaměstnavatele žalobkyně podala k poštovní přepravě dne 1. 4. 2021, ani že oznámení bylo doručeno ministerstvu dne 6. 4. 2021.
25. Žalobkyně sporuje časový údaj *60 dnů* uvedený v ust. § 63 odst. 1 ZPC, a to v otázce, zda se jedná o *dobu*, či o *lhůtu*, na níž by se podle žalobkyně aplikovalo ust. § 40 správního řádu. Žalobkyně tvrdí, že v takovém případě by oznámení o změně zaměstnavatele oznámila ministerstvu včas.
26. Nastolenou otázkou, zda se jedná o dobu či o lhůtu, se již zákon zabýval. Podle § 63 odst. 3 ZPC „*odstavec 1 se nepoužije, jestliže cizinec před uplynutím doby uvedené v odstavci 1 učiní oznámení podle § 42g odst. 7...*“ a obdobně je uvedeno v § 42g odst. 7 věta poslední ZPC: „*Držitel zaměstnanecké karty dále není oprávněn oznámit změnu zaměstnavatele po uplynutí doby uvedené v § 63 odst. 1.*“
27. Z uvedeného vyplývá, že zákonodárce měl na mysli, že časový údaj *60 dnů* uvedený v § 63 odst. 1 ZPC je *dobou*. Nejedná se proto o *lhůtu* ve smyslu § 40 správního řádu, jak argumentovala žalobkyně, nýbrž je to pevně stanovená *dobu*, její konec se odvíjí od konce skončení posledního pracovněprávního vztahu. V průběhu této doby pak cizinec, změní-li zaměstnavatele, je povinen změnu oznámit ministerstvu ve smyslu § 42g odst. 7 ZPC, aby mu zaměstnanecká karta z tohoto důvodu nezanikla.
28. Ostatně pojem *doby* užila i sama žalobkyně v žalobě, a to na str. 2 v předposledním odstavci, kde uvedla „... *před koncem 60 denní doby*“.
29. Soud se proto ztotožnil se žalovaným, že v době uvedené v § 63 odst. 1 ZPC žalobkyně změnu zaměstnavatele ministerstvu neoznámila.
30. Je tomu tak proto, že správní řízení v dané věci iniciovala žalobkyně oznámením ministerstvu změny zaměstnavatele. Její podání je ve smyslu § 37 odst. 5 správního řádu učiněno dnem, kdy správnímu orgánu došlo. Před tím, než bylo ministerstvu oznámení žalobkyně doručeno, nevedlo ministerstvo se žalobkyní řízení ohledně předmětné žádosti o změnu zaměstnavatele. Podle § 63 odst. 1 ZPC platnost zaměstnanecké karty zanikne do 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) ZPC na pracovní pozici, na kterou mu byla vydána zaměstnanecká karta. V souladu s uvedeným ustanovením si měla být žalobkyně vědoma, že posledním možným

dnem pro podání žádosti o změnu zaměstnanecké karty byl právě den 3. 4. 2021, byť to byla sobota. Do této doby měla oznámit změnu zaměstnavatele ministerstvu tak, aby se oznámení dostalo přímo do jeho dispozice.

31. Žalobkyně současně nedoložila ve správním řízení, ani soudu, co konkrétního jí bránilo, aby v časovém rozsahu od 2. 2. 2021 do 3. 4. 2021 oznámení ministerstvu fakticky doručila. Jinými slovy, aby s dostatečným předstihem se na ministerstvo s oznámením buď objednala, nebo se k němu dostavila, popř. co konkrétního jí bránilo oznámit dne 1. 4. 2021 změnu zaměstnavatele osobně na ministerstvu. Soud se ztotožňuje se žalovaným, který odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019 č. j. 6 As 126/2019-21, podle něhož *„den předání zásilky držiteli poštovní licence se považuje za rozhodující z hlediska počítání lhůt, nikoliv ovšem pro určení toho, zda podání bylo učiněno a zda vyvolá potřebné právní následky“*. *V tomto případě je následkem oznámení, které ministerstvo obdrželo fakticky dne 6. 4. 2021. K obdobnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 3. 2021 č. j. 4 As 366/2020-28 (v tamním případě poslední den platnosti zaměstnanecké karty byl pátek 6. 12. 2019, kdy byl odbor azylové a migrační politiky pro podávání žádostí o změnu zaměstnanecké karty uzavřen, a žadatel proto podal žádost pozdě, a to následující pracovní den, v pondělí dne 9. 12. 2019).*
32. Soud k tomuto doplňuje, že ZPC stanoví obecně pro získání zaměstnanecké karty podle § 42g ZPC pevně stanovená formální pravidla a jednoznačné podmínky, které musí cizinec splnit, aby pobytové oprávnění dlouhodobého pobytu získal.
33. Žádost o vydání zaměstnanecké karty se podává na určeném úředním tiskopisu na zastupitelském úřadu, v průběhu pobytu na území pak na ministerstvu (viz § 42g odst. 5 věta první ZPC). Stejný „osud“ pak je zákonem určen i pro změnu zaměstnanecké karty, ohledně změny zaměstnavatele. Změna zaměstnavatele se podává rovněž na k tomu určeném úředním tiskopisu (podle § 42g odst. 8 ZPC), a oznamuje se ministerstvu (podle § 42g odst. 7 ZPC). Prakticky to znamená, že režim procesu změny zaměstnanecké karty následuje režim procesu získání zaměstnanecké karty.
34. Jelikož žádost o změnu zaměstnanecké karty byla oznámena žalovanému doručením až dne 6. 4. 2021, žádost nepodala žalobkyně včas do dne 3. 4. 2021, kdy nejpozději měla být změna zaměstnavatele ministerstvu oznámena. Žalobkyně tak učinila po době uvedené v § 63 odst. 1 ZPC, což je po uplynutí platnosti její zaměstnanecké karty. K judikatuře, kterou žalobkyně zmiňuje, soud uvádí, že se týká obecně počítání lhůt k § 40 správního řádu, nikoli ve smyslu § 37 odst. 5 správního řádu (*podání se činí u správního orgánu, který je věcně a místně příslušný. Podání je učiněno dnem, kdy tomuto orgánu došlo*).
35. Pokud žalobkyně tvrdí, že ministerstvo na internetových stránkách informovalo, že podání není možné učinit osobně a doklady je třeba zaslat poštou, pak takové tvrzení neprokázala. Soudu nepředložila žádný konkrétní důkazní prostředek, ze kterého by vyplývalo, že žádost o změnu dlouhodobého pobytu, resp. žádost o změnu zaměstnanecké karty, jí odbor azylové a migrační politiky otevřený pro podávání předmětných žádostí odmítl přijmout, případně, že ji odmítl předem k podání žádosti objednat.
36. Soud se ani nemohl ztotožnit s dílčí námitkou žalobkyně, že při zaslání poštou by mohlo dojít ke zhoršení jejího postavení. Žalobkyně, vědoma si termínu zániku platnosti zaměstnanecké karty (dne 3. 4. 2021), což ani nesporně, nedoložila, co konkrétního jí bránilo, aby oznámení učinila s dostatečným časovým předstihem. Námitky prvního žalobního bodu nejsou důvodné.

37. *Ke druhému žalobnímu bodu* soud připomíná, že napadené rozhodnutí je procesního charakteru, jímž došlo k (zastavení řízení). Povinnost zkoumat otázky přiměřenosti (zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně) nelze z § 174a odst. 3 ZPC dovodit (*přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví*). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze 4. 1. 2017 č. j. 9 Azs 288/2016-30 uvedl, že toto ustanovení pouze upřesňuje hlediska, jimiž se má správní orgán při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života zabývat. Nevyplyvá z něj, že by se přiměřenost měla posuzovat u každého rozhodnutí vydaného podle ZPC (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č. j. 2 Azs 433/2017-29). Výše uvedené však nezabavuje správní orgány povinnosti dopady rozhodnutí posoudit v souladu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, který zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 této Úmluvy je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti (dopadu do soukromého a rodinného života cizince) je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení až správního vyhoštění. Pro úplnost soud považuje za vhodné připomenout, že napadené rozhodnutí pro žalobkyni neznamena ztrátu možnosti výdělečné činnosti na území České republiky, a postup správních orgánů jí nijak nebrání v podání nové žádosti o pobytové oprávnění při splnění zákonných podmínek, ani při jeho získání.
38. Zároveň nicméně neplatí, že správní orgán je povinen zkoumat přiměřenost dopadů u každého rozhodnutí o žádosti o pobytové oprávnění, kde to cizinec namítne. Typickou výjimkou je zastavení řízení o takové žádosti, u něž nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí (do soukromého a rodinného života žadatele) v úvahu, jelikož o žádosti není věcně rozhodováno: „*Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti [...], nemá správní orgán jinou možnost než řízení zastavit. Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění [...]*.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2022 č. j. 8 Azs 314/2019-39, bod 17, a rozhodnutí v něm citovaná). Obdobně platí i v dané věci, při oznámení.
39. Jelikož v nyní posuzovaném případě nebylo ve věci meritorně rozhodováno, nýbrž jednalo se o ryze procesní rozhodnutí, nebylo v dané věci povinností správních orgánů zabývat se přiměřeností (dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně). Je podstatné, že správní orgány nemohly v rámci procesního posouzení přiměřenosti zohlednit, jaké dopady bude mít rozhodnutí o zastavení řízení na rodinné či soukromé poměry žalobkyně. Jinými slovy toto posuzování neměly povinnost provádět. Jestliže jsou naplněny podmínky § 63 ZPC, pak zaměstnanecká karta bez dalšího zaniká. K této situaci v právě projednávané věci došlo, správní orgány se oznámením změny zaměstnavatele nezabývaly věcně. Za takové situace není správní orgán povinen posuzovat přiměřenost (dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života), ani výsledek posouzení by nemohl zvrátit pozbytí platnosti zaměstnanecké karty. Tvrzení žalobkyně, že v ČR pobývá 7 let a svou perspektivu trvalého pobytu nepovažuje za zanedbatelnou, kdy předmětné řízení považuje za čistě administrativní záležitost a údajné pozdní podání oznámení, spojené s interpretací zákona, jehož znění podle ní nerespektuje základní pojmy teorie práva, považuje za riziko ohrožení veřejného pořádku, je irrelevantní. Druhý žalobní bod není důvodný.

40. *Ke třetímu žalobnímu bodu* soud uvádí, že jelikož zaměstnanecká karta pozbyla platnosti a zanikla, bylo na místě řízení procesním rozhodnutím podle § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu zastavit, a to s odkazem na § 63 odst. 2 ZPC bez věcného posouzení. V daném případě žalovaný do výroku odkaz na § 63 odst. 2 ZPC neuvedl (*řízení o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty ministerstvo v takovém případě zastaví*). Zmiňované pochybení je podle soudu marginálního charakteru, není jím zasaženo do práv žalobkyně, resp. na výsledek řízení ve věci žalobkyně to nemá žádný vliv. Soud toliko z tohoto důvodu napadené rozhodnutí nezrušil, takové zrušení by pro žalobkyni nemělo faktický dopad do jejích práv. Toliko tvrzený nesouhlas žalobkyně s pojmy užitými zákonodárcem v ZPC nezpůsobuje, že napadené rozhodnutí není jinak správné.
41. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. července 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu